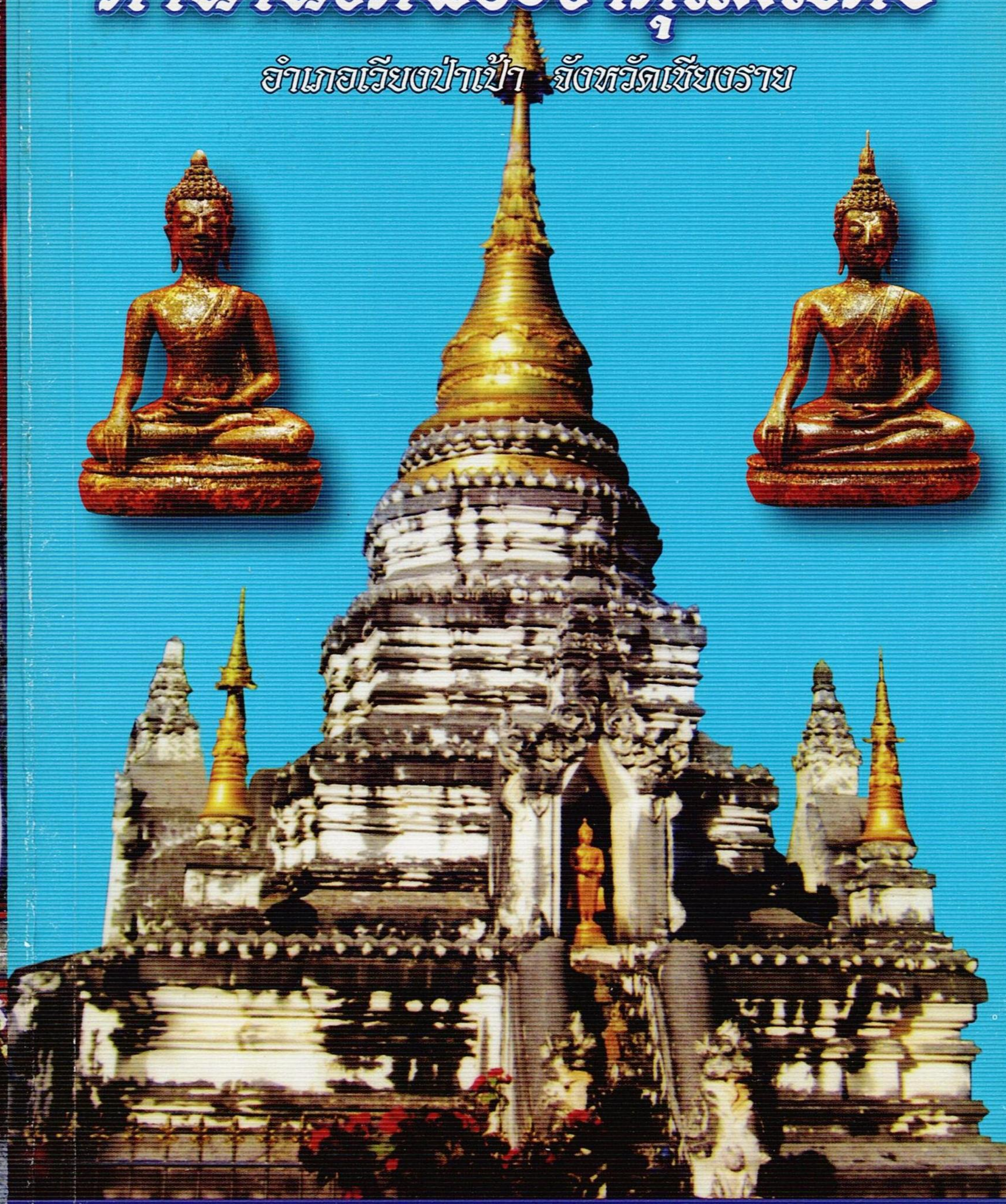
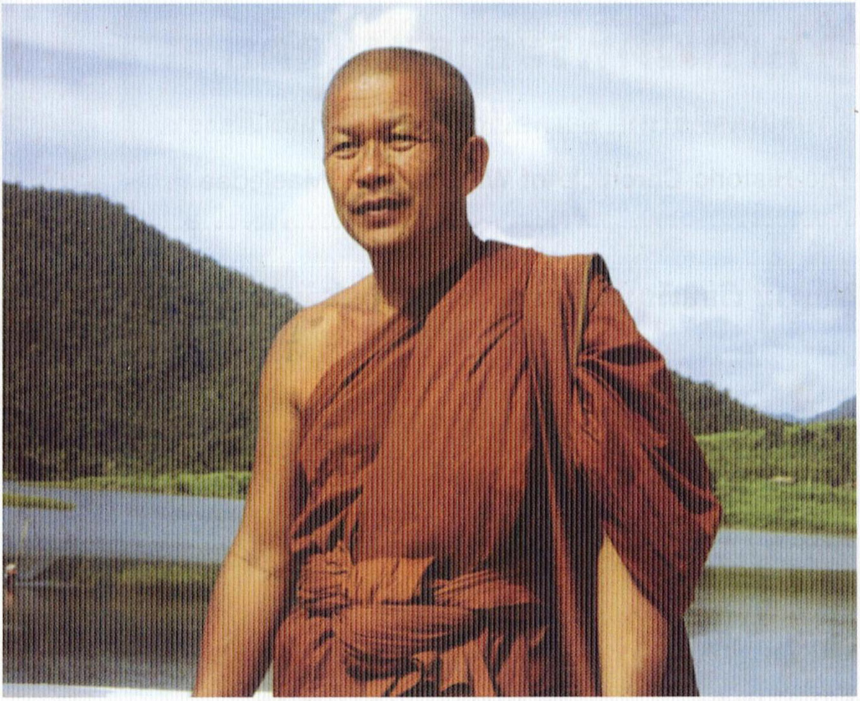
ตำนานวัดพระธาตุแม่เจดีย์

อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย

The Historic Chronicle of Wat Phrathat Maejedee
Wiangpapao, Chiangrai, Thailand

พระครูไพบูลย์พัฒนาภิรักษ์

เจ้าอาวาสวัดพระธาตุแม่เจดีย์

พระนักพัฒนาและอนุรักษ์ทรัพยากรป่าต้นน้ำ

ครูภูมิปัญญาไทยด้านอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

Ven. Phrakru Phaibulphathanaphirak

The abbot of Wat Phrathat Maejedee

The river source forest resource developing preservationist

The Thai Wisdom Scholar in natural resource and

environment maintenance.

ตำนานวัดพระธาตุแม่เจดีย์

ตำบลแม่เจดีย์ใหม่ อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย

The Historic Chronicle of Wat Phrathat Maejedee

รวบรวม เรียบเรียง และแปล โดย ประวิทย์ ตันตลานุกุล

ครูภูมิปัญญาไทย (ด้านภาษาและวรรณกรรม)

วุฒิอาสาธนาคารสมอง

(ด้านศิลปวัฒนธรรมและศาสนา)

ISBN.	978-974-365-394-0
พิมพ์ครั้งที่ 1	พฤษภาคม 2555
จำนวนพิมพ์	10,000 เล่ม
จำนวนหน้า	46 หน้า
จัดพิมพ์โดย	วัดพระธาตุแม่เจดีย์ ต.แม่เจดีย์ใหม่ อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงราย
เนื่องในวโรกาส	เนื่องในวโรกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ที่ทรงเจริญพระชนมายุ ครบ 7 รอบ (84 พรรษา) 5 ธันวาคม 2554
พิมพ์ที่	**หจก.เชียงใหม่โรงพิมพ์แสงศิลป์** 195-197 ถนนพระปกเกล้า ต.ศรีภูมิ อ.เมือง เชียงใหม่ 50200 โทร.053-221212, 053-219647 แฟกซ์ 053-212977 Email : sangsilp@gmail.com, sangsilp@yahoo.com www.cmsangsilp.com

คำนำ

ตำนานวัดพระธาตุแม่เจดีย์ เคยพิมพ์มาแล้ว 2 ครั้ง เพื่อเป็นการร่วมเฉลิมฉลองพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงเจริญพระชนมายุครบ 7 รอบ 84 พรรษาในปีนี้ การจัดพิมพ์ครั้งใหม่นี้ จึงได้เพิ่มเติมเนื้อหาสาระเข้ามาอีกทั้งภาคภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้นของพระแก้วมรกต

ความสำเร็จของการรวบรวมเรียบเรียงและจัดพิมพ์ตำนานเล่มนี้ขึ้น ถือได้ว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาค้นคว้าถึงประวัติศาสตร์ ชาติพันธุ์ การเมือง การปกครอง ศาสนา วัฒนธรรม และวิถีชีวิตในอดีตของบรรพบุรุษ ซึ่งมีคุณค่าต่อการศึกษามาก

ขออุทิศกุศลผลบุญอันเกิดจากการจัดพิมพ์ตำนานเล่มนี้แด่ผู้สถาปนาองค์พระเจดีย์แห่งนี้ตลอดถึงอดีตเจ้าอาวาสวัดทุกรูปที่ได้มีส่วนร่วมพัฒนาวัดนี้มาในอดีตอีกด้วย

(พระครูไพบูลย์พัฒนาภิรักษ์)

สารบัญ

ตำนานวัดพระธาตุแม่เจดีย์

ที่ตั้งวัดพระธาตุแม่เจดีย์

วัดพระธาตุแม่เจดีย์ ตั้งอยู่บนเนินเขา ในเขตปกครองของตำบลแม่เจดีย์ใหม่ อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย บนถนนทางหลวงหมายเลข 118 ตรงหลัก กม.ที่ 74.5 อยู่ด้านทิศตะวันตกของถนนบนเนินเขาขึ้นไปประมาณ 700 เมตร ภายในบริเวณวัดมีพระเจดีย์เก่าแก่อายุร่วมพันปี สร้างในพุทธศตวรรษที่ 16 คือ พ.ศ. 1585 หลักฐาน จากหนังสือ ***"วัดพระธาตุแม่เจดีย์"*** เรียบเรียงโดย นายจงคิด ชินวินิจกุล พิมพ์ที่ บริษัทแอดวานซ์ พริ้นติ้ง เซอร์วิส จำกัด สมุทรปราการ

ปี พ.ศ. 2553 และหนังสือ ***"วัดพระธาตุแม่เจดีย์"*** เรียบเรียงโดย นายจรูญรัตน์ สุวรรณภูสิทธิ์ พิมพ์ที่ บริษัท บพิธการพิมพ์ จำกัด กรุงเทพฯ ปี พ.ศ. 2554 หนังสือทั้งสองเล่มดังกล่าวได้ให้ข้อมูลตรงกันว่า พระเจ้าอโนรธามังฉ่อ แห่งเมืองพุกาม ได้โปรดให้สร้างพระเจดีย์องค์นี้ขึ้นเพื่อเก็บรักษาพระไตรปิฎกและพระบรมธาตุ หลังกลับจากไปทวงคืนพระแก้วมรกตจากพระเจ้ากรุงกัมพูชา ผู้เขียนใคร่ที่จะเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับพระแก้วมรกตเพื่อเสริมความรู้ด้านตำนานวัดพระธาตุแม่เจดีย์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยสังเขปดังต่อไปนี้

พระแก้วมรกต จากอินเดียสู่ศรีลังกา

จากตำนานพระแก้วมรกตในหนังสือรัตนพิมพวงศ์ แต่งโดยพระพรหมราชปัญญาเถระ เป็นภาษาบาลี เมื่อปี พ.ศ.2272 บอกว่า พระแก้วมรกต (ที่ประดิษฐานอยู่ที่วัดพระศรีรัตนศาสดาราม กรุงเทพฯ ทุกวันนี้) สร้างโดยการเนรมิตของเทวดา เพื่อถวายแด่พระนาคเสนเถระ ที่เมืองปาฎลีบุตร ประเทศอินเดีย (ปัจจุบันคือ รัฐปัตนะ) เมื่อพุทธศตวรรษที่ 9 ต่อมาอีก 300 ปี คือพุทธศตวรรษที่ 12 เมืองปาฎลีบุตร เกิดสงครามกลางเมืองขึ้น พระเจ้าสิริกิติกุมาร จึงได้อัญเชิญพระแก้วมรกตไปประดิษฐานไว้ที่เกาะศรีลังกา พระแก้วมรกตองค์นี้ได้ประดิษฐานอยู่ที่ศรีลังกาเป็นเวลานานหลายศตวรรษ ต่อมาพระเจ้า *อนุรุทธะมหาราช* หรือ *พระเจ้าอโนรธามังฉ่อ* กษัตริย์แห่งเมืองพุกาม (พม่า) ทรงทราบกิตติศัพท์อภินิหารของพระแก้วมรกต จากพระเถระทั้งหลายที่เข้าไปศึกษาพระไตรปิฎกในศรีลังกา พระองค์เป็นกษัตริย์

ที่ทรงเลื่อมใสในพุทธศาสนา อีกทั้งเป็นกษัตริย์ที่ทรงเดชานุภาพมากอีกด้วย พระองค์ประสงค์ที่จะได้พระแก้วมรกตองค์นี้ไปประดิษฐานไว้ในเมืองพุกาม พระองค์จึงได้ส่งพระเถระชื่อพระศีลขันธ์เถระพร้อมคณะเดินทางไปศรีลังกา เมื่อพุทธศตวรรษที่ 16 (พ.ศ.1583) เพื่อขอพระแก้วมรกต พระไตรปิฎกและพระบรมธาตุ จากพระเจ้าศรีรามวงศ์ แห่งกรุงศรีลังกา ครั้นได้ทุกอย่างสมประสงค์แล้ว พระศีลขันธ์เถระและคณะจึงได้อัญเชิญพระแก้วมรกต พระไตรปิฎก พร้อมพระบรมธาตุลงเรือสำเภาออกเดินทางมุ่งหน้ากลับเมืองพุกาม

จากศรีลังกาสู่กัมพูชา

แต่บังเอิญเกิดมหาพายุขึ้นในขณะที่เรือสำเภาที่พระเถระและคณะนั่งมานั้นกำลังแล่นอยู่กลางมหาสมุทร เรือสำเภาถูกมหาพายุพัดกระหน่ำอย่างแรงจนไม่สามารถจะควบคุมทิศทางได้ เรือสำเภาได้หลงไปทางอื่นนอกเส้นทาง พายุได้พัดเอาเรือลอยละล่องไปทางทิศใต้อ้อมสิงคโปร์และตีกลับขึ้นมาทางอ่าวไทยเป็นเวลาหลายราตรีกาล โดยพระเถระและคณะก็ไม่ทราบว่าเรือสำเภาที่ตนเองนั่งมานั้นอยู่แห่งหนตำบลใด ในที่สุดพายุได้พัดเอาเรือสำเภาเข้าไปในอ่าวกัมพูชา และไปเกยตื้นอยู่ที่ปากแม่น้ำโขง พระเจ้ากรุงกัมพูชาจึงได้ยึดเรือสำเภาไว้เป็นเวลานานแรมปี ต่อมาพระเจ้าอโนรธามังฉ่อ แห่งกรุงพุกามได้รับทราบข่าว จึงได้ส่งผู้แทนไปเจรจาขอคืน พระเจ้ากรุงกัมพูชายอมคืนให้แต่เฉพาะตัวพระเถระเท่านั้น เป็นเหตุให้พระเจ้ากรุงพุกามต้องส่งตัวแม่ทัพไปหมายจะชิงคืน แต่ก็ไม่เป็นผล คงได้มาเฉพาะแต่ตัวพระเถระ พระไตรปิฎกและพระบรมธาตุ

เท่านั้น ส่วนพระแก้วมรกตหาได้คืนไม่ ขากลับได้ยกทัพผ่านขึ้นมาทางเชียงราย ขณะที่มาถึงตำบลแม่เจดีย์แห่งนี้จึงได้สร้างเจดีย์ขึ้นเพื่อบรรจุพระบรมธาตุบางส่วนไว้ที่นี่เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้พุทธศาสนิกชนรุ่นต่อ ๆ มาได้ทราบว่าพระบรมธาตุได้ประดิษฐานอยู่ในเจดีย์แห่งนี้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 1585

สภาพทั่วไปของวัดก่อนที่จะได้รับการฟื้นฟู

วัดพระธาตุแม่เจดีย์ เคยเป็นวัดร้าง ตั้งอยู่ในเขตตำบลแม่เจดีย์ใหม่ อยู่บนเนินเขาเล็กๆ แต่เดิมชาวบ้านเรียกว่า **"วัดน้อย"** ในบริเวณรอบๆ ใกล้เคียงกันยังมีวัดร้างอีก 3 วัด คือ

1. วัดพระเจ้าหัวหนาม อยู่ทางทิศเหนือ
2. วัดกู่ยาง อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ
3. วัดกู่ฮ่อ อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

ท่านพระครูไพบูลย์พัฒนาภิรักษ์ ได้ย้ายออกจากวัดบ้านแม่เจดีย์ (วัดข้างล่าง) ขึ้นมาปฏิบัติธรรมอยู่ประจำที่วัดน้อย (วัดร้าง) บริเวณองค์พระธาตุแม่เจดีย์ และได้เริ่มพัฒนาอย่างจริงจังตั้งแต่วันที่ 28 เมษายน 2531 พื้นที่บริเวณวัดร้างขณะนั้นมีเพียง 3 ไร่ 2 งาน เท่านั้น จนวัดร้างแห่งนี้ได้รับการรับรองยกฐานะจากวัดร้างให้เป็นวัดที่มีพระภิกษุอยู่จำพรรษา ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2543 เป็นต้นมา ปัจจุบันได้รับการไว้วางใจจากกรมป่าไม้ ในฐานะ **"ผู้นำการอนุรักษ์ป่าต้นน้ำ"** โดยทางกรมป่าไม้ได้มอบป่าที่อยู่ในบริเวณรอบๆ วัดให้รับผิดชอบและดูแลพัฒนา ถึง 7,200 ไร่ ให้เป็นเขตของวัด

ในปี พ.ศ.2469 ท่านครูบาศรีวิชัย นักบุญแห่งล้านนาไทย ได้เดินทางขึ้นมาเชียงราย มีเป้าหมายจะไปบูรณะพระธาตุดอยตุง โดยผ่านบริเวณวัดพระธาตุแม่เจดีย์ ท่านได้แวะขึ้นมานมัสการพระธาตุแม่เจดีย์ เสร็จแล้วท่านได้เดินสำรวจขึ้นไปบนเนินเขา ได้พบหลุมซากเจดีย์เก่าขนาดกว้าง 3 เมตร ท่านจึงได้พาญาติโยมที่ติดตามท่านมาจากเชียงใหม่-ลำพูน ร่วมกับชาวอำเภอเวียงป่าเป้าสร้างเจดีย์ครอบหลุมนั้นไว้ เป็นเจดีย์สี่เหลี่ยมขนาดกลาง ใช้เวลาสร้าง 1 ปี จึงแล้วเสร็จในปี พ.ศ.2470

การบูรณะพระธาตุแม่เจดีย์

พระธาตุแม่เจดีย์ที่สร้างขึ้นเมื่อพุทธศตวรรษที่ 16 นั้น ได้ชำรุดทรุดโทรมลงด้วยภัยธรรมชาติ ได้รับการบูรณะมาครั้งหนึ่งโดยชาวไตใหญ่ แต่ไม่ได้บันทึกไว้ชัดเจนว่าใครเป็นหัวหน้านำพาและบูรณะในปี พ.ศ.ใด ในช่วงที่วัดน้อยแห่งนี้อยู่ในสภาพวัดร้างองค์พระเจดีย์ก็ทรุดโทรมลงอีกเนื่องจากได้บูรณะครั้งแรกมานานแล้ว เมื่อท่านพระครูฯ ได้ขึ้นมาปฏิบัติธรรมอยู่ประจำบนวัดน้อยนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2531 เป็นต้นมา ท่านได้เริ่มทำการบูรณะองค์พระธาตุแม่เจดีย์อีกครั้งหนึ่งร่วมกับกรมศิลปากร จนแล้วเสร็จดังภาพที่เห็นอยู่ทุกวันนี้ นอกจากนี้พระครูฯ ยังได้สร้างพระพุทธรูป ขนาด 30 นิ้ว ไว้ในป่าไม้บนยอดเขาอีก 159 องค์ จนชาวบ้านเรียกภูเขาลูกนี้ว่า **"เขาพระหลาย"** ซึ่งหมายถึงภูเขาที่มีพระพุทธรูปมากนั่นเอง และท่านพระครูยังสร้างอุโบสถไว้บนบริเวณพื้นที่เหนือระดับเจดีย์ของครูบาศรีวิชัยอีกหนึ่งหลัง

การพัฒนาชุมชนและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

วังมัจฉา

เมื่อได้พัฒนาและฟื้นฟูวัดร้างแห่งนี้ให้เป็นวัดที่มีพระภิกษุอยู่จำพรรษาสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านพระครูไพบูลย์พัฒนาภิรักษ์ ก็ไม่ได้หยุดนิ่งอยู่แค่นั้น จึงได้มีโครงการพัฒนาชุมชนและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมควบคู่ไปด้วย โดยในชั้นแรกได้วางแผนพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ขึ้นในบริเวณรอบๆ วัดนี้ ปัญหาแรกที่ท่านพระครูฯ ได้ดำเนินการแก้ไขและสร้างขึ้น คือ เรื่องน้ำ ซึ่งถือว่าน้ำเป็นปัจจัยหลักในการพัฒนา ดังนั้นในปี พ.ศ.2542 ท่านจึงได้รวบรวมเงินได้ประมาณ 3 ล้านบาทเศษ จัดซื้อที่ดินชาวบ้านในป่ารอบๆ ลำห้วยย่าคำมา จำนวน 140 ไร่ และได้ติดต่อกรมป่าไม้เพื่อของบประมาณจำนวน 14 ล้านบาท มาสร้าง **"อ่างเก็บน้ำห้วยย่าคำมา"** เมื่อได้อ่างเก็บน้ำเรียบร้อยแล้ว ท่านจึงได้จัดหาปลานานาชนิดมากกว่า 400,000 ตัวมาปล่อยในอ่าง และตั้งชื่อว่า **"วังมัจฉา"** นอกจากนั้นในบริเวณวังมัจฉา ยังได้สร้างบ้านพักรับรองและหอประชุมไว้บริการแก่หน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งปัจจุบันได้รับความนิยมจากประชาชนและนักท่องเที่ยวทั่วไปอย่างไม่ขาดสาย

เขื่อนดอยงู

เมื่อได้อ่างเก็บน้ำห้วยย่าคำมาเรียบร้อยแล้ว **"วังมัจฉา"** จึงกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่สำคัญของอำเภอเวียงป่าเป้า แต่ปริมาณน้ำหาได้เพียงพอต่อการหล่อเลี้ยงพื้นที่เกษตรกรรมในวงกว้างไม่ ดังนั้นในปี พ.ศ. 2549 ท่านพระครูฯ ได้พิจารณาเห็นว่า ลำห้วยดอยงู เป็นลำห้วยขนาดใหญ่ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากลำห้วยย่าคำมามากนัก มีน้ำฝนจาก

เหือกเขาต่างๆ ไหลลงสู่ลำห้วยนี้ผ่านลงไปยังลำน้ำแม่เจดีย์ในแต่ละปีจำนวนมหาศาล ท่านพระครูฯ จึงได้ปรึกษาหารือกับ ส.ส.พื้นที่เขตของจังหวัดเชียงราย ร่วมกับเจ้าหน้าที่ของกรมชลประทานและกรมป่าไม้ ทำแผนเสนอโครงการของบประมาณสร้างเขื่อนดอยงู โดยรัฐบาลได้อนุมัติงบประมาณให้ 400 ล้านบาท เพื่อซื้อที่ดินของชาวบ้านบริเวณรอบห้วยสร้างสำนักงานชลประทานและสร้างตัวเขื่อนกั้นน้ำขนาดเล็กสำหรับกักเก็บน้ำไว้ใช้ในทางด้านเกษตรกรรมของตำบลแม่เจดีย์ ตำบลเวียงกาหลง และจ่ายน้ำลงสู่ลำน้ำแม่เจดีย์เพื่อไหลลงสู่บริเวณโครงการของท่านพระครูฯ โดยตรงคือ โครงการสวนสาธารณะ **"บ้านชุ่มเมืองเย็น"** อีกด้วย โครงการสร้างเขื่อนดอยงู ได้สร้างเสร็จสมบูรณ์ในปี พ.ศ.2550 โดยท่านพระครูฯ ได้จัดหาปลานานาพันธุ์มาปล่อยลงในเขื่อนดอยงูนี้มากกว่า 1 ล้านตัว โดยใช้เงินจากแรงศรัทธาของประชาชนทั้งหมด

บ้านชุ่มเมืองเย็น

ลำน้ำแม่เจดีย์ด้านล่างของวัดจะมีน้ำในช่วงฤดูฝน หน้าแล้งลำน้ำแม่เจดีย์จะแห้งขอดตลอดฤดู เมื่อเขื่อนดอยงูได้สร้างเสร็จสมบูรณ์แล้ว ท่านพระครูฯ จึงได้รวบรวมเงินซื้อที่ดินของชาวบ้านบริเวณแนวฝั่งลำน้ำแม่เจดีย์ทั้งหมดไว้เพื่อสร้างสถานที่พักผ่อนของพุทธศาสนิกชนและนักท่องเที่ยวทั่วไป โดยปล่อยน้ำจากเขื่อนดอยงูลงมาตามลำน้ำเพื่อใช้สอยในโครงการ **"บ้านชุ่มเมืองเย็นสามัคคี"** โดยมีรูปเหมือนท่านครูบาศรีวิชัย ขนาดใหญ่ หล่อด้วยทองสำริด หน้าตักกว้าง 9 เมตร 9 เซนติเมตร สูงประมาณ 11 เมตร และมีฐานสูงประมาณ 4.5 เมตร ตั้งเด่นสง่างามอยู่หน้าโครงการ เพื่อเป็นที่กราบไหว้ของพุทธศาสนิกชนทั่วไป นอกจากนั้นหมู่บ้านชุ่มเมืองเย็น

ยังเป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าโอท็อปอีกด้วย ท่านพระครูฯ ยังมีโครงการที่จะพัฒนาบ้านชุ่มเย็นให้เป็นสะดือล้านนา หมายถึงความเป็นล้านนาทั้งด้านศาสนา-วิถีชีวิตและพฤกษาพรรณครบถ้วน โครงการบ้านชุ่มเมืองเย็น-สะดือล้านนา คาดว่าจะเสร็จสมบูรณ์ภายในปี พ.ศ.2555

พระพุทธรูปทองคำ

ในปลายปี พ.ศ. 2550 ทางวัดได้จัดกิจกรรมปฏิบัติธรรมในบริเวณวัดพระธาตุแม่เจดีย์เป็นเวลา 15 วัน ในคืนหนึ่งขณะที่ท่านพระครูฯ นอนหลับอยู่ได้ฝันเห็นท่านครูบาแสงมา (อายุประมาณ 80 พรรษา) ได้มาหาท่านพระครูฯ และพาท่านพระครูฯ ไปชี้บริเวณที่ฝังศาสนสมบัติให้ท่านพระครูฯ ดู ซึ่งอยู่ในบริเวณวัดน้อยแห่งนี้ โดยท่านครูบาแสงมาได้บอกให้ท่านพระครูฯ ไปขุดเอามหาสมบัตินั้นมาไว้บูชาในวัดพระธาตุแม่เจดีย์เสียให้หมด และท่านพระครูฯ ได้ดำเนินการตามที่ท่านครูบาแสงมาได้สั่งไว้ทุกประการและได้พบวัตถุมงคลและของมีค่ามากมาย ในจำนวนนั้นมีพระพุทธรูปทองคำ ขนาดหน้าตักกว้าง 9 นิ้ว 2 องค์ เป็นพระสิงห์ 1 และพระสิงห์ 3 และสร้อยสังวาลย์ทองคำหนักประมาณ 60 บาท 1 เส้น ท่านพระครูฯ ได้เก็บวัตถุมงคลต่างๆ และของมีค่ารวมถึงพระพุทธรูปทั้งสององค์ไว้ในวัดอย่างเงียบๆ โดยไม่แพร่งพรายให้ใครรู้รายละเอียดต่างๆ เป็นเวลาถึง 9 เดือนเศษ ต่อมาวันที่ 25 กันยายน 2551 ท่านพระครูฯ จึงได้เรียนเชิญผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงรายและเจ้าหน้าที่กรมศิลปากรเชียงราย เข้ามาตรวจรับทราบวัตถุมงคลทั้งหมดให้ไว้เป็นสมบัติของวัดพระธาตุแม่เจดีย์สืบต่อไป สำหรับพระพุทธรูปสิงห์ 1 และสิงห์ 3 รวมถึงสร้อยสังวาลย์น้ำหนัก 60 บาทนั้น

เจ้าหน้าที่กรมศิลปากรได้ตรวจและยืนยันว่าเป็นทองคำ 100% ท่านพระครูไพบูลย์พัฒนาภิรักษ์ จึงได้สร้างหอประดิษฐานไว้เป็นการเฉพาะและตั้งชื่อว่า **“หอพระพุทธรูปทองคำ”** และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจจากสถานีตำรวจแม่เจดีย์ขึ้นมาเฝ้าดูแลทุกวัน เป็นพระพุทธรูปศิลปะเชียงแสน มีขนาดเท่ากันทั้งสององค์ คือ หน้าตักกว้าง 9 นิ้ว องค์พระโมฬีดอกบัวตูม ผ้าสังฆาฏิสั้น เรียกพระสิงห์หนึ่งส่วน องค์พระโมฬีเปลวเพลิง ผ้าสังฆาฏิยาว เรียกพระสิงห์สาม

พิพิธภัณฑ์พระเครื่อง

นอกจากท่านพระครูไพบูลย์พัฒนาภิรักษ์ ได้สร้าง**หอพระพุทธรูปทองคำ**แล้ว ท่านยังได้สร้าง**พิพิธภัณฑ์พระเครื่อง**อีกด้วย ในพิพิธภัณฑ์มีการแสดงพระเครื่องไว้ในตู้มากมาย บรรดาพระเครื่องต่าง ๆ ในพิพิธภัณฑ์ได้มาจาก 3 แหล่งหลัก คือ

1. ขุดพบในกรุวัดน้อย (วัดร้าง) ที่อยู่ในบริเวณวัดพระธาตุแม่เจดีย์นี้เอง

2. พระที่ถูกนำมาจากกรุงเทพฯ (พระวังหน้า และพระสมเด็จกรุวัดอินทร์) และบางส่วนจากแหล่งพระต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ ซึ่งทั้งหมดบรรพบุรุษของท่านพระครูฯ ได้รับมอบมาจากพ่อค้าคนจีนที่ขึ้นมาค้าขายในลำพูนเมื่อก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 และกลายเป็นมรดกตกทอดมาถึงท่านพระครูฯ ในฐานะเป็นหลานชายที่เข้ามาบวชอยู่ในพระพุทธศาสนา (สำหรับพระวังหน้าและพระสมเด็จจากกรุวัดอินทร์ สามารถศึกษาได้จากหนังสือ วัดพระธาตุแม่เจดีย์ เขียนโดยนาย จงคิด ชินวินิจกุล)

3. พระที่ท่านพระครูฯ ได้เก็บสะสมไว้ และบางส่วนผู้มีจิตศรัทธาบริจาคสมทบให้ไว้แสดงในพิพิธภัณฑ์พระเครื่องในวัดพระธาตุแม่เจดีย์แห่งนี้.

ชีวประวัติของพระครูไพบูลย์พัฒนาภิรักษ์

ชื่อเดิม ถวัลย์ กันทะปวน

เกิดที่ บ้านแม่เจดีย์ ต.แม่เจดีย์ใหม่ อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงราย

ชื่อบิดา-มารดา พ่อติ๊บ แม่จันทร์ กันทะปวน

ที่มาของบรรพบุรุษ พ่อติ๊บ มาจากบ้านหนองไคร้หลวง อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ แม่จันทร์ มาจากบ้านสันป่ายางหลวง อ.เมือง จ.ลำพูน

วันเดือนปีเกิด วันที่ 17 มีนาคม 2498 ปีมะแม

บรรพชาเมื่อ วันที่ 15 มีนาคม 2512 วัดบ้านแม่เจดีย์ อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงราย

อุปสมบทเมื่อ วันที่ 21 เมษายน 2518 วัดบ้านแม่เจดีย์ อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงราย

การศึกษา

- จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนบ้านแม่เจดีย์
- จบนักธรรมชั้นโท จากสำนักเรียนวัดสันต้นเปา

การฝึกอบรม

พ.ศ.2520 พระหน่วยพัฒนาการทางจิต รุ่นที่ 13 ที่จิตตภาวันวิทยาลัย ชลบุรี โดยกิตติวุฑโฒภิกขุ

พ.ศ.2524 พระธรรมทายาท รุ่นที่ 1 ที่วัดชลประทานรังสฤษฎ์ โดย พระปัญญานันทภิกขุ

พ.ศ.2524 หลักสูตรพุทธปรัชญา ที่สวนโมกข์ สุราษฎร์ธานี โดย พุทธทาส

พ.ศ.2525 สาธารณสุขมูลฐาน ที่วัดเบญจมพิตร กทม. โดย กระทรวงสาธารณสุข

พ.ศ.2527 โครงการสวนป่าสมุนไพร ในพระบาทสมเด็จ-
พระเจ้าอยู่หัว ที่วัดสวนดอก จังหวัดเชียงใหม่

การปกครองคณะสงฆ์

พ.ศ.2520 รักษาการเจ้าอาวาสวัดบ้านแม่เจดีย์
พ.ศ.2523 เจ้าอาวาสวัดบ้านแม่เจดีย์
พ.ศ.2525 เจ้าคณะตำบลแม่เจดีย์ใหม่ เขต 2
พ.ศ.2531 รักษาการเจ้าอาวาสวัดพระธาตุแม่เจดีย์ (ร้าง)
พ.ศ.2548-ปัจจุบัน เจ้าอาวาสวัดพระธาตุแม่เจดีย์

สมณศักดิ์

พ.ศ.2537 ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรที่ "พระครูไพบูลย์พัฒนาภิรักษ์" ในวันเฉลิมพระชนมพรรษาที่ 5 ธันวาคม 2537

ที่ปรึกษาเกี่ยวกับป่าไม้ และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

1. ที่ปรึกษาการอนุรักษ์ป่าไม้ของอำเภอเวียงป่าเป้า
2. ที่ปรึกษาโครงการปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติสมเด็จย่า สำนักงานป่าไม้เขตเชียงราย
3. ที่ปรึกษาโครงการปลูกป่าของปิโตรเลี่ยมแห่งประเทศไทย จำนวน 4,000 ไร่
4. ได้รับการแต่งตั้งจากกรมป่าไม้ให้เป็นผู้ดูแลและรับผิดชอบศูนย์สาธิตพุทธศาสนาร่วมกับป่าไม้เขตที่ 9 เนื้อที่ 140 ไร่เศษ

ชื่อเสียงเกียรติคุณที่ได้รับ

พ.ศ.2540 โล่รางวัลการอนุรักษ์ป่าของการปิโตรเลียม จากสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร

พ.ศ.2541 รางวัลเสาเสมาธรรมจักรทองคำ ผู้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา สาขาการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

พ.ศ.2543 โล่รางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติ เป็นผู้ทำคุณประโยชน์แก่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ประเภทบุคคล สาขาทรัพยากรธรรมชาติ

พ.ศ.2544 โล่รางวัลการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรป่าไม้ดีเด่นสำนักงานป่าไม้เขต จากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

พ.ศ.2549 โล่รางวัลช่วยเหลือราชการกรมป่าไม้ สาขาการฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่ป่า

พ.ศ.2554 ครูภูมิปัญญาไทย รุ่น 7 ด้านการจัดการทรัพยากร-ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จากสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (การอนุรักษ์ป่าต้นน้ำ)

พ.ศ.2555 โล่ลูกโลกสีเขียว จากอดีตนายกรัฐมนตรีอานันท์ ปันยารชุน ประเภทบุคคล รวมทั้งรางวัลเงินสด 100,000.00 บาท โดยการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย

รูปเหมือนครูบาเจ้าศรีวิชัย

ขนาดใหญ่ที่สุด หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์ เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2553 ขนาดหน้าตักกว้าง 9 เมตร 9 เซนติเมตร ประดิษฐานอยู่ที่หน้าโครงการบ้านชุ่มเมืองเย็น

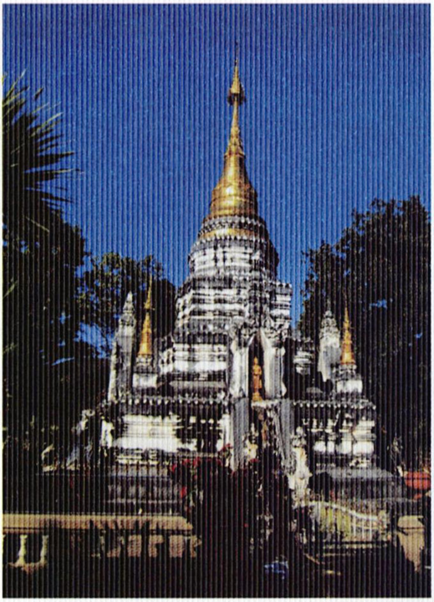
The biggest statue of Ven. Kruba Sriwichai was cast in bronze on the 11th June 2553 B.E. which is 9 metres and 9 centimetres wide at lap. It's standing at the front of Baanchum Muangyen.

พระพุทธรูปจำนวน 159 องค์ ขนาดหน้าตักกว้าง 30 นิ้ว ถูกสร้างขึ้นในป่าบนภูเขา จนประชาชนเรียกภูเขาลูกนี้ว่า **"เขาพระหลาย"** ซึ่งหมายถึงภูเขามีพระมาก.

159 Buddha images; 30 inches wide at lap were erected on the mountain that the people called the mountain "Khao Phra Lai" which means there are many Buddha images on the mountain.

พระธาตุแม่เจดีย์ บรรจุพระบรมธาตุ สร้างขึ้นในปี พ.ศ. 1585

Phrathat Maejedee contained Buddha's relice built in the year 1585 BE.

เจดีย์สี่เหลี่ยมขนาดกลาง สร้างขึ้นโดยครูบาศรีวิชัย เมื่อปี พ.ศ. 2470

The medium sized square pagoda built by Ven. Kruba Sriwichai in the year 2470 B.E.

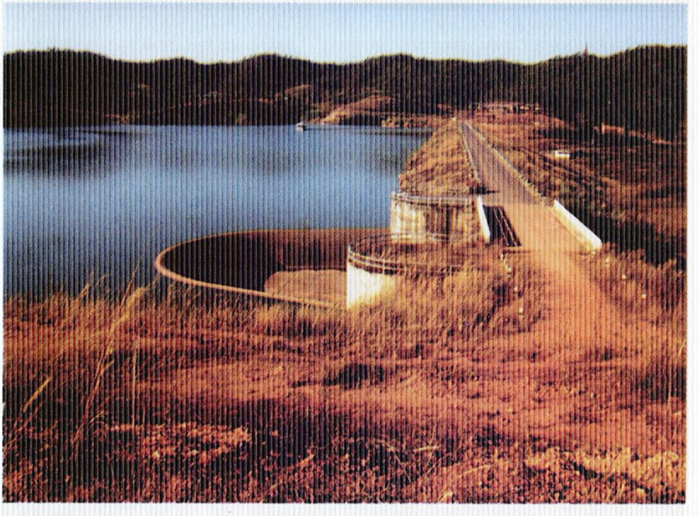

พระพุทธรูปทองคำ (สิงห์ 1 และ สิงห์ 3) ขนาดหน้าตักกว้าง 9 นิ้ว ทั้ง 2 องค์ และสร้อยสังวาลย์ทองคำ หนัก 60 บาท ขุดได้ในบริเวณวัดร้าง (วัดน้อย) คือ ในบริเวณวัดพระธาตุแม่เจดีย์แห่งนี้

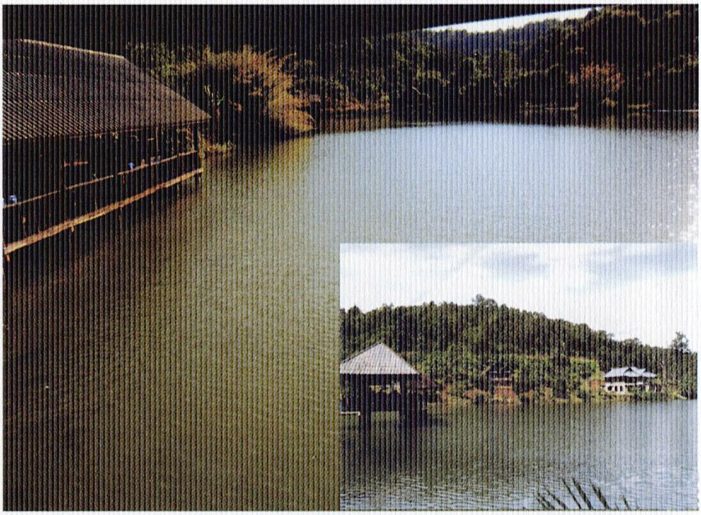
2 Golden Buddha images which are 9 inches wide at lap; Singha 1 and Singha 3 including a big golden chain, that's about 60 Baht in weight, they were unearthed in the forsaken temple (Wat Noi) , it means Wat Phrathat Maejedee.

เขื่อนดอยงู มาจากห้วยดอยงู ที่ท่านพระครูฯ ได้ปิดกั้นน้ำไว้ใช้ด้านเกษตรกรรมในตำบลแม่เจดีย์ และตำบลเวียงกาหลง

Doi Ngoo Dam is derived from Hoey Doi Ngoo (Hoey means brook) It's closed for reserving water for the sake of agricultural use in Tambol Maejedee and Tambol Wianggalong

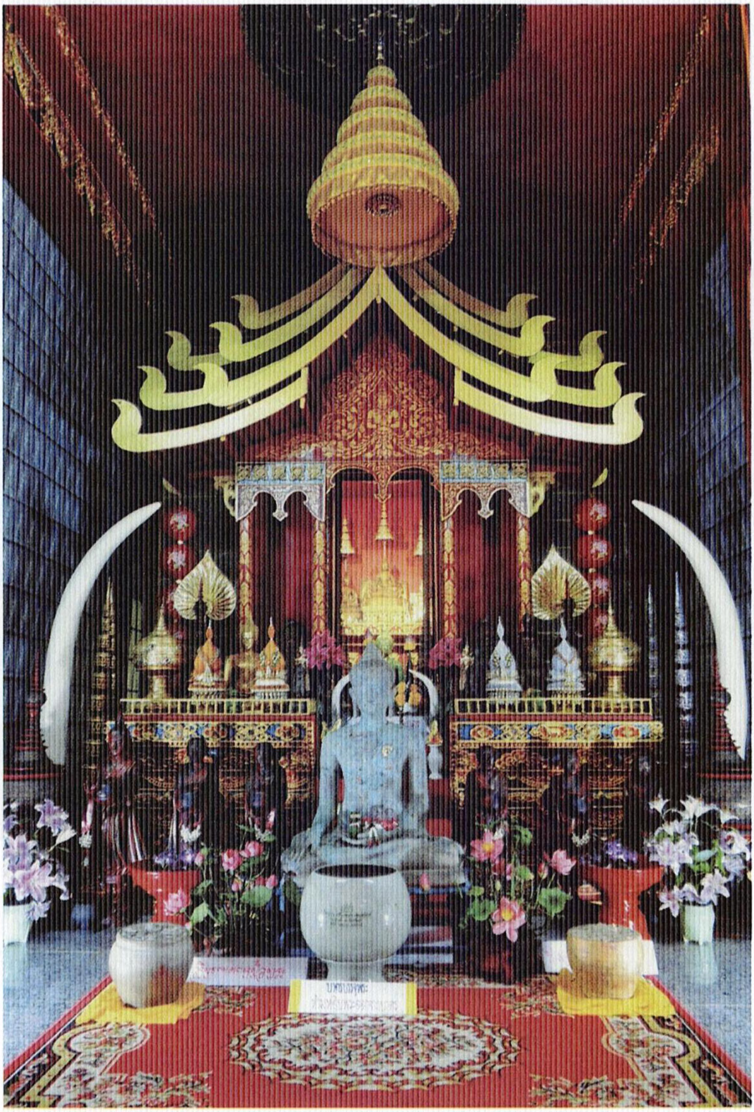
อ่างเก็บน้ำย่าคำมา มาจากห้วยย่าคำมา ที่ท่านพระครูฯ ได้เก็บน้ำไว้ใช้ และปัจจุบันกลายเป็นวังมัจฉา

Yakamma reservoir is derived from Hoey Yakamma and finally becomes "Wangmusha" (It means fish palace)

บ้านชุ่มเมืองเย็น เป็นโครงการหนึ่งของวัด สร้างไว้เพื่อเป็นที่พักผ่อนของพุทธศาสนิกชนหรือนักท่องเที่ยวที่ได้เข้ามาเยี่ยมชมวัดนี้ จะแสดงออกถึงความเป็นอดีตของล้านนาอย่างครบถ้วน

Baanchum Muangyen is one of temple projects, It's the resting area for general visitors; showing the way of life in ancient Lanna. Baanchum Muangyan means a damp house in cool village.

หอพระพุทธรูปทองคำ

Golden Buddha images castle

Preface

The chronicle of Wat Phrathat Maejedee had ever been printed twice. This republication is performed in celebration of reaching the 7th ageing round of H.M. the King's birthday (84th birthday anniversary). The new information is added to this book in both Thai and English version, especially the source information about the emerald Buddha image.

With the composition and publication of this new chronicle book, we have created a resource book containing information on the ethnology, politics, administration, religion, culture and the way of life in the past of our early ancestors which is more valuable to study.

May the result of this merit-making of republication be dedicated to the founder of this pagoda including all abbots who had ever supported Wat Noi in the past.

Ven. Phrakru Phaibulphathanaphirak

The Historic Chronicle of Wat Phrathat Maejedee

The location of Wat Phrathat Maejedee

Wat Phrathat Maejedee located on the small hill, 700 metres west of Chiangmai-Chiangrai super high way (High way No. 118) at the 74.5 th km.post. It's in the controlling region of Tambol Maejedee Mai, Umpher Wiangpapao, Jungwat Chiangrai. There is an ancient pagoda, aged about one thousand years. It's believed that it was built during the 16th Buddhist century or in the year 1585 BE. In accordance with 2 books, named "Wat Phrathat

Maejedee" written by Jongkid Chinwinijkul, printed at Advance Printing Service Co.,Ltd, Samuthprakarn, and the other written by Jarunrat Suwanphusith, printed at Bopit printing Co.,Ltd. Bangkok in the years 2553 and 2554 respectively. The 2 mentioned books give the same information about Wat Phrathat Maejedee that King Anoratamangshaw or King Anurudha of Phugaam town (Pagan of Burma) He ordered his envoys to have a pagoda built on their way back from Cambodia, at Baan Maejedee, Wiangpapao for housing Tripitaka and relics they took from Cambodia (Anurudha's envoys to negotiate for the return of confiscated Emerald Buddha Image) I, the writer wish to briefly relate the story of the Emerald Buddha Image for making clear about this matter.

The Emerald Buddha Image from India to Sri Lanka

According to the historic chronicle of the Emerald Buddha Image in a book named "Ratana Pimpawong" written in Pali language by Ven. Phra Promrajpanya during the year 2272 BE., it relates that the Emerald Buddha Image which standing in the ordaining Hall at Wat Phrasriratanasarsadaram or Wat Phra Keo in Bangkok was sculpted by the Supernatural power of Gods for offering to Phra Nagasen Thera at Pataleebutra city (now it's Ratpatana state of India) during the 9th Buddhist century. The Emerald Buddha Image lasted there 300 years, there was growing

unrest in Pataleebutra city during the 12th Buddhist century. Prince Sirikittikumara had to move the Emerald Buddha Image to Sri Lanka. The Emerald Buddha Image remained in Sri Lanka for many centuries. Latterly, King Anurutha or Anoratamangshaw of Pagan, Myanmar was informed about the supernatural power of the Emerald Buddha Image by some monks who went to study Theravada Buddhism in Sri Lanka. King Anurutha was not only a devout Buddhist but also a big influence king. Therefore Anurutha wished for the Emerald Buddha Image to stand in Pagan, he sent Ven. Phra Seelakhan Thera with his followers to Sri Lanka during the 16th Buddhist century (the year 1583 BE.) to ask the king Sriramawongse of Sri Lanka for the Emerald Buddha Image including Tripitaka and Relics. After Ven. Seelakhan obtained all of important articles such as the Emerald Buddha Image, Buddhist scripture (Tri Pitaka) and Buddha's relics from the king of Sri Lanka, Ven. Seelakhan and his followers took all the religious articles to sailing boat and got back to Myanmar without any hesitation.

The Emerald Buddha Image from Sri Lanka to Cambodia

The unexpected event happened suddenly after Ven. Seelakhan's sailing boat started sailing forward to Myanmar, while it sailing in the middle of the sea. The sailor could not

control his boat. Strong storm and heavy rain occurred, the sailing boat was blown off and took them southward along the circuitous routs through Singapore, and northward up to Thai Gulf for many days. Every body in the boat didn't know where they were till the sailing boat was aground at the estuary of Maekhong river in Cambodia. The king of Cambodia seized the sailing boat including all articles inside for a year. Anoratamangshaw had learnt that his sailing boat and all things were captured in Cambodia after being aground. He sent an envoy, headed by a commander in chief to negotiate for the return of confiscated Emerald Buddha Image, but in vain. The king of Cambodia returned all articles to the envoy, except the Emerald Buddha Image. On the way back, the envoy moved through Baan Maejedee, Chiangrai. They had a stupa built on the small hill in 1585 BE. for housing Buddha's relics that they brought from Cambodia with a view to remind the next Buddhist generation of the Buddha's relics buried here.

Generality of the deserted temple before being revived.

Wat Phrathat Maejedee used to be a forsaken temple in the controlling region of Tambol Maejedee Mai. It's on the small hill. Formerly it was called "Wat Noi". There are 3 deserted temples besides wat Noi, they are as follows:

1. Wat Phrachao Huanaam lies to the North.

2. Wat Koo Yaang lies to the North-west.

3. Wat Koo Hoh lies to the North-east.

Ven. Phrakru Phaibulphathanaphirak had moved out from Wat Maejedee (below temple) and resigned as the abbot of the mentioned Wat to climb for meditating on the upper slopes of the mountain in the forsaken temple (Wat Noi) The area of Wat Noi which was about 3.5 Rai wide was consciously developed since the year 2531 BE. The forsaken temple was approved and changed the status quo from a forsaken temple to a normal temple, and changed the name as Wat Phrathat Maejedee since the year 2543 BE. At present The Thai Forestry Department has put trust in the abbot; Ven. Phrakru Phaibulphathanaphirak due to he is a real river source forestry preservationist. The Thai Forestry Department allowed him to develop and maintain the forest area for 7,200 Rai wide as the temple zone.

During the year 2469 BE. Ven. Kruba Sriwichai ; saintly monk of Lanna travelled from Chiangmai-Lamphun to Chiangrai with a view to restore the Phrathat Doi Tung. On his way Ven. Kruba Sriwichai had dropped in and stayed over night here. After paying homage to Phrathat Maejedee, he walked around the temple area and sloping mound, he found a 3 metres wide pit, probably the old pagoda base owing to old broken bricks appeared evidently. Kruba ordered his followers and some Buddhist people of Wiangpapao to build a medium sized square pagoda over the pit, they spent 1 year to complete in 2470 BE.

The restoration of Phrathat Maejedee

Phrathat Maejedee was built during the 16th Buddhist century, it became dilapidated by natural factors. The first restoration was performed by Tai Yai people, but the name of the first restoring initiator is not known due to the historic note was not recorded. Therefore nobody can confirm that when the pagoda was first restored and who was the restorer. During the pagoda was deserted, it remained dilapidated due to the first restoration was made for a long time. When Ven. Phrakru Phaibulphathanaphirak moved to practice meditation here in 2531 BE. He initiated restoring the pagoda once again by the support of the Thai Artistic Department as seen today. Ven. Phrakru Phaibulphathanaphirak had erected 159 Buddha images ; 30 inches wide sized at lap, in the middle of the forest, on the mountain. So the people called the mountain as "Khao Phra Lai" Which means many Buddha Images on the mountain. He also built an ordaining hall on the upper level of Kruba Sriwichai's pagoda besides 159 Buddha images.

Community development and surroundings maintenances.

After developing and reviving a forsaken temple as a normal temple of Wat Noi, Phrakru Phaibulphathanaphirak did not keep quite unmoved, he still sought the way to develop his community and maintain the nearby environment. The first step towards community developing is to have enough water due to water is an important factor for making forest community as a forest Ecotourism. Therefore during the year 2542 BE. He collected money from some Buddhist people about ฿ 3 millions to buy villagers'140 Rai land around Hoey Yakamma. (Hoey means brook) Thereafter he had contacted with the Thai Forest Department for asking help. The Thai Forest Department had approved the ฿14 millions budget for building a reservoir at Hoey Yakamma. When the new Yakamma reservoir was complete he released 400,000 fishes into the new reservoir, and named the reservoir as "Wangmusha" which means fish palace. He also built residences besides meeting hall around Wangmusha for serving general people and tourists. Now Wangmusha is very famous and becomes tourist destination of Wiangpapao.

Wangmusha makes community forest become a famous tourist destination. The water in Yakamma reservoir is not enough for agricultural use in wide area of Tambol Maejedee. So during the year 2549 BE. Phrakru Phaibulphathanaphirak had carefully

considered about Hoey Doi Ngoo which is a big brook, not so far from Yakamma brook. Every year the big amount of rainfall flows from the top of the mountains to Hoey Doi Ngoo and downwards to Maejedee river. He invited Chiangrai members of parliament and officials from the department of forest and the department of agricultural irrigation to join the meeting. They discussed about the possibility of dam erection. They had a dam erecting project petitioned to the government. Finally the government approved the ฿400 millions budget for Dam erection and an office of Agricultural irrigation including the land expropriation around the area of Hoey Doi Ngoo. The dam erection took one year to complete in 2550 BE. And named "Doi Ngoo Dam" Water is used in 2 Tambol; Tambol Maejedee and Tambol Wianggalong including the garden of "Baanchum Muangyen" Venerable monk released more than 1 million fishes into dam.

Water in the lower level of Maejedee river flows only in rainy season; it lacks water during hot summer. Water in Doi Ngoo Dam can be drained into Maejedee river instead for solving the problem. Venerable Phrakru collected money from some devout Buddhists for buying land from villagers to develop as the resting area of Buddhists or visitors. This resting area is called "Baanchum Muangyen" (It means a damp house in cool village) He also has a big statue of Kruba Sriwichai cast ; 9 metres and 9 centimetres wide sized at lap and 11 metres tall, its base is about 4.5 metres tall, it's standing at the front of Baanchum Muangyen for

worshiping of the people. Baanchum Muangyen is also a place where produces of OTOP are exposed for sale ; OTOP market. Phrakru tries to develop Baanchum Muangyen into a navel of Lanna that consists of religion, the way of life and herbal plants. It's reasonable to assume that the project of "Baanchum Muangyen-Navel of Lanna" will be complete within the year 2555 BE.

Golden Buddha images

The abbot of Wat Phrathat Maejedee held an activity of Dhamma practicing (Meditation) in the temple for 15 days during the end of 2550 BE. In one night, while Ven. Phrakru (the abbot) sleeping he had a dream in which a God performed supernatural power, by disguising itself as an old monk (Kruba Saengma) appeared before Ven. Phrakru, and took him to see the place where holy articles were buried underneath. The old monk had also told him to unearth all the articles for worshipping. Ven.Phrakru had done in accordance with the old monk's saying, he found many religious articles such as Buddha images, necklace, bracelet, golden chain and different ancient things. He kept all articles quietly within his residence without saying anything for 9 months. He invited provincial governor and officials from the artistic department to see and prove all ancient articles on the 25th September 2551 BE. After considering and proving, it appears that

the two Buddha images and a big chain were made of real gold. (100%) They were registered as the temple property from that day on. A small castle was built for housing the 2 Buddha images which the people called "Hoh Phrathongkam" Hoh Phrathongkam is guarded by polices everyday. The 2 Buddha images are similar in size; 9 inches wide at lap. They were cast in architectural style of Chiangsaen. The image's topknot shaped like lotus flower with short Sanghati cloth we call Phrasingha 1 while the other topknot shaped like licking flame with long Sanghati cloth we call Phrasingha 3.

Small Buddha images museum

Besides building Hoh Phrathongkam for housing 2 golden Buddha images, he also built a museum for showing various small Buddha images. All of defferent small Buddha images in the museum were brought from 3 sources as follows;

1. Some images were unearthed in the forsaken temple area of Wat Noi which is now located in Wat Phrathat Maejedee.

2. Some images were taken from Bangkok (Phra Wangna or images from king's palace and Somdej Wat In), and some from different sources in Bangkok. Ven Phrakru's ancestor was handed images down from Chinese merchant, Bangkok prior to the second world war. All of them became religious inheritance handing down to Ven. Phrakru due to he was ordained as a monk in Buddhism.

As for the story of Phra Wangna and somdej Wat In are available from Wat Phrathat Maejedee book written by Jongkid Chinwinijkul.

3. Some of them were collected by himself; Ven.Phrakru, and some from the people who had donated for showing in the museum only.

The personal story of Ven. Phrakru Phaibulphathanaphirak

Original name : Thawal Gunthapuan

Place of birth : Baan Maejedee, Tambol Maejedee Mai, Umpher Wiangpapao, Chiangrai.

Parental names : Phoh Tib-Mae Jan Gunthapuan.

Original ancestors : Phoh Tib came from Baan Nongkrailuang, Umpher Sansai, Chiangmai.
Mae Jan came from Baan Sanpayangluang, Umpher Muang, Lamphun.

Date of birth: 17 March 2498 BE. The birth year of horses.

Date of being ordained as a novice :

15 March 2512 at Wat Baan Maejedee, Wiangpapao, Chiangrai.

Date of being ordained as a monk:

21 April 2518 at Wat Baan Maejedee, Wiangpapao, Chiangrai.

Education:

- A graduate of elementary level from Baan Maejedee school, Wiangpapao.
- A graduate of the intermediate degree of Dhamma study from Wat Santonpao school, Wiangpapao, Chaingrai.

Professional training:

2520 BE. He was trained in the 13th group of "The mental developing unit" at Jittaphawan college, Cholburi

2524 BE. He was trained in the first group of "Dhamma descendants" at Wat Cholprathanrangsarit.

2524 BE. He was trained in the project of "Buddhist Philosophy" at Suanmokha, Surattani.

2525 BE. He was trained about "The main condition of public Health" by the ministry of Public Health at Marble temple, Bangkok.

2527 BE. He was trained under the patronage of the king about the project of Herbal Forest Garden at Wat Suandok royal temple, Chiangmai.

Ecclesiastical Administration:

2520 BE. Acting on behalf of the abbot of Wat Baan Maejedee

2523 BE. The abbot of Wat Baan Maejedee.

2525 BE. The ecclesiastical chief of Tambol Maejedee Mai.

2531 BE. Acting on behalf of the abbot of Wat Phrathat Maejedee.

2548 BE. The abbot of Wat Phrathat Maejedee.

Ecclesiastical royal rank:

2537 BE. He was bestowed the title of royal rank as **"Phrakru Phaibulphathanaphirak"** on the occasion of H.M. the king's birthday anniversary; 5th December 2537 BE.

Concerning the forestry and surrounding maintenance

1. A consultant of forestry maintenance of Wiangpapao district.
2. A consultant of the afforestation project of HRH. The king's mother, Chiangrai regional forestry office.
3. A consultant of the afforestation project of Petroleum Organization of Thailand for 4,000 Rai area.
4. He was assigned by the Thai Forest Department to administer the Buddhist demonstrating centre which is about 140 Rai wide, by joining with the 9th regional forest office.

Prestige and Reputation

2540 BE. He was given an honourary shield as prize by HRH. Crown Prince Vachiralongkorn as a forestry preservationist of the petroleum organization project.

2541 BE. He was given a golden Sao Sema Dhammajak as prize by HRH. Princess Maha Chakri Sirindhorn

as a Buddhism supporter and surroundings preservationist.

2543 BE. He was given an honourary shield as prize by the Ministry of Agriculture and cooperatives as worthy doer to the government in branch of natural resources, personal sort.

2544 BE. He was given an honourary shield as prize by the ministry of Agriculture and cooperatives as forest resource maintenance and development, regional forest office, Chiangrai.

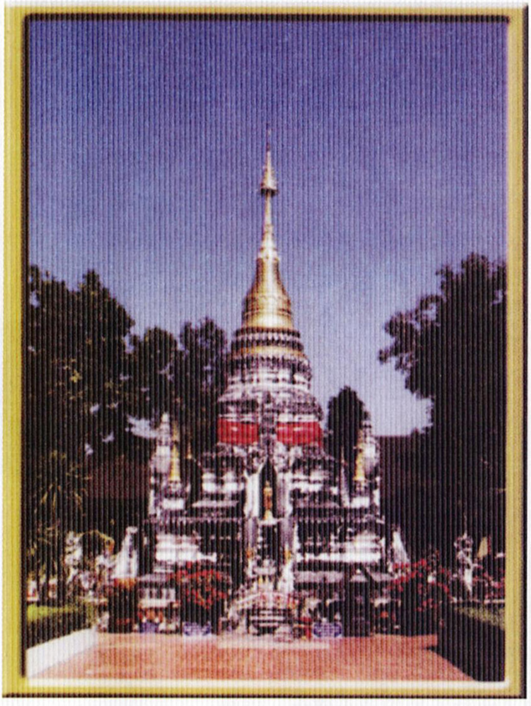
2549 BE. He was given an honourary shield as prize by Thai Forest Department as a supporter of Forest Department in the branch of forest area revival and development.

2554 BE. He was chosen as a Thai Wisdom Scholar in branch of Natural Resource and environment maintenance (River source forestry preservationist) by ministry of education.

2555 BE. He was given an honourary shield of Green World shape by the former prime minister; Mr. Arnant Panyarachun in sort of personal effects, including Baht; 100,000.- in cash prize.

บรรณานุกรม

1. ครูภูมิปัญญาไทย รุ่น 7
   สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
2. พระพุทธรูปสำคัญของล้านนา - ประวิทย์ ตันตลานุกุล
3. วัดพระธาตุแม่เจดีย์ - จงคิด ชินวินิจกุล
4. วัดพระธาตุแม่เจดีย์ - จรูญรัตน์ สุวรรณภูสิทธิ์

作为纪念
瓦帕塔美杰礼佛寺
博物馆落成揭幕仪式

帕酷拍汶帕塔纳批拉克

（他纨、波拉格摩）

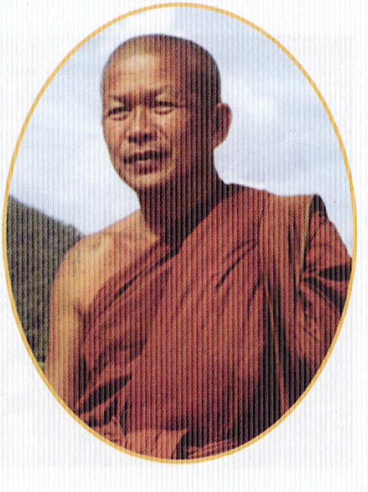
56 周年诞辰日期

佛历 2554 年 3 月 14 日

帕酷拍汶帕塔纳批拉克

（他纨、波拉格摩）

促使发展兰那佛教的实行僧侣，地方护林开发僧侣，对佛道思潮自废弃荒寺院之间的信仰的伟大特性发动者，对伟大的阿输迦大帝之女儿穆达贴批公主的疑问揭露者，佛塔地下密室发现金佛像事件，传承酷巴习威才高僧的成就，北部佛道的统帅，春孟岩团结村公园计划创造者，献给泰民众作为公共财产。

兰那慈善家

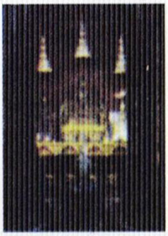
瓦帕塔美杰礼佛寺将计划以青铜铸造世上最大的酷巴习威才高僧的铸像，是由能提瓦、詹特纳帕琳师傅，佛历 2549 年国家杰出艺术家负责设计，并设立于春孟岩村公园，盘脚而坐形体宽度尺寸为 9 米 9 公分，并在佛历 2555 年完成。

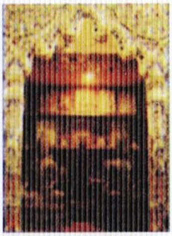
瓦帕塔美杰礼佛寺特敬请佛教徒善男信女互助建造钢骨水泥基座，作为安置酷巴习威才高僧的铸像。显著壮观、稳固结实，成为兰那暨国家的无价之宝。

瓦帕塔美杰礼佛寺博物馆

为聚集古器文物之地及各种护身小佛像，以物质代表作为发扬佛教，包括研究学习关于艺术文化。

美杰礼佛寺的佛像来自 3 大地方例如：

- **在挖掘本寺内的小佛塔底下时发现的。**
- **从曼谷拿来的佛像。**
- **信仰之人士捐给本佛寺的绝无仅有的其他佛像。**

小佛塔底下的佛像

根据帕酷拍汶僧侣的预兆，酷巴祥僧侣述说：埋在小佛塔底下的这些佛像在印度制造，并由穆尼祥谈公主带到素万纳蓬地区，经过缅甸到达泰国境内。根据帕酷拍汶僧侣所发现的兰那文字记载能作为学习的证据。

还有部分的佛像造于景洪西双版纳，那时还是南诏领域的一部分，由于帕酷拍汶僧侣的威信，致成为第一位发现金佛像兴 1、兴 3，及斜挂的项链，舍利和其他部分物件。所发现部分佛像是装在坛子内插入佛塔底下。

从曼谷拿来的佛像

前宫殿佛像 英他拉维韩佛寺的颂叠佛像及其他佛像。约于佛历 2460-2480 年，中国平底帆船商贩名叫“蒲”居住在英他拉维韩佛寺附近，经商路线为曼谷-喃奔，与帕酷拍汶的曾祖父很亲密，曾将部分田地送给蒲。蒲与儿子去世后，把所收藏在粮仓的东西送给曾祖父，当曾祖父年迈就将财产分给（帕酷拍汶的祖父）名叫艾、祥宾达的小和尚，之后将那些佛像送给帕酷拍汶。

于佛历 2552 年金佛堂落成后，帕酷拍汶认为与宗教有关，特将部分佛像在金佛堂内展示，让来膜拜金佛者观赏。

在本佛寺所发现的前宫殿佛像，还包括于佛历 2401、2411、2425、及 2451 年制造的，尤其 2401 年代是由第四世皇的第二位帝王帕彬诰之王子，王宫兵步威猜臣亲王所制造的并经过帕普塔占多念咒祭法宝。

前宫殿 2411 年代，由王宫兵步威猜臣亲王与召帕亚帕努翁、郭萨提拨迪共同制造作，为五世皇登基时增强波罗蜜。具一套特别是用钻石、宝石和其他有价之珠宝装饰的，只颁发给王族、爵位、高级官员等

绝无仅有的其他佛像，信仰之心人士捐给的

帕銮浪奔、銮捕托高僧、是阿育他亚朝代印本，花粉质物混合树漆，銮捕温高僧的皮影戏风格的佛像，柯叻弯佛寺銮颇教高僧的蒙眼佛像，銮颇恩的各式样佛像等等。

自得到帕酷拍汶僧侣准备铸造酷巴习威才高僧盘脚而坐形体宽度尺寸为 9 米 9 公分的大铸像之后，信仰之心的教恼瓦腊亲王，是为酷巴习威才的后代。将佛历 2475 年代，酷巴习威才高僧登上双龙寺时期，佛像赠送给本佛寺的。

วัดจะดี มีหลักฐาน เพราะบ้านช่วย
บ้านจะสวย เพราะมีวัด ดัดนิสัย
บ้านกับวัด ผลัดกันช่วย ก็อวยชัย
ถ้าขัดกัน ก็บรรลัย ทั้งสองทาง ฯ

หากวัดดี ก็เป็นศรี แก่หมู่บ้าน
อีกบ้านนั้น สะอาดด้วย ช่วยรักษา
บ้านกับวัด ขึ้นกับการ พัฒนา
ผลตามมา ดีสะอาด ชาติเจริญ ฯ

เหลือคุณงาม ความดี ที่สร้างสรรค์
จารึกมั่น อยู่ภายหลัง ดังเฉลย
ลูกเหลนหลาน ยังคิดฮอด ยอดชมเชย
ปู่ย่าเคย สร้างไว้ ได้อยู่กิน ฯ

ชมวัง มัจฉาไว้ ได้ข้อคิด
ชุ่มชื่นจิต เย็นกาย ได้สุขี
ยามมีทุกข์ ขุ่นข้อง หมองฤดี
ชมคีรี ขุนเขา ก็เบาใจ ฯ

เมื่อถูกติ แล้วต้องตรอง มองที่ติ
แล้วเริ่มริ ลบรอย คอยแก้ไข
ติเพื่อก่อ ต่อสติ มิเป็นไร
เป็นบันได ไต่เต้า ให้เราดี ฯ

ไม่ช่วยกัน ใครเล่า เขาจักช่วย
ถึงจะรวย ก็ลับ ดับสังขาร
มีทรัพย์สิน มากล้น พ้นประมาณ
พอวายปราณ เอาไป ไม่ได้เลย ฯ

9 789743 653940

ราคา 50 บาท